

ல.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

(2042)

திருத்தொண்டர்மாவல.

இது

ஸ்ரீமான்-மெ. அரு. நா.

இராமநாதச்செட்டியாரவர்கள்

விரும்பியவாறு,

சென்னை வித்வசிவராமணி

வா. மகாதேவமுதலியாரவர்கள்

எழுதிய

குறிப்புரைபடி,

தேவகோட்டை:

மீனலோசனிமுத்திராசுடையாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விரோதிகிருதுஸ் ஐப்பசிமஸ்

1911.

உ

சிவாயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முகவுபை.

அனாதிமுத்த சித்தருவாகிய ஸ்ரீகண்ட சகிகண்ட
பரமேசுவரன் திருவடிக்கண்ணே மனாதி திரிகர வங்ளையுஞ்
செலுத்தி எனாதிபானென்னுஞ் செருக்கறுத்த சீரியருங்
கருத்தொண்டர் கருதரியாத் திருத்தொண்டத்தொகையுள்
விற்றிருந்தருளும் கேரியருமாத் திருத்தொண்டர் சரித்திர
த்தை முன்னடியிரண்டினும், தெய்வப்புலனாமத் திருவள்ளு
வனார் திருக்குறள் வெண்பாவினைப் பின்னடியிரண்டினும்
இட்டு யாத் த இவ்வரிய நூற்பிரதி யொன்று ஸ்ரீமத்-நாட்
டரசன்கோட்டை-பஞ்சாக்ஷரச்செட்டியாரவர்கள் பாவிருப்ப,
ஷெ செட்டியாரவர்கள் இது பெறுதற்குரியார் யாவரென
நன்காய்ந்திருந்து திருமகனும் மருமகனும் கலந்துறையப்
பெற்று, மன்கொடையும் நன்னடையுமுற்று, அத்தக்கரண
சுத்தியுஞ் சிவனடிப்பத்தியுமுற்றிய ஸ்ரீமான்-மெ. அரு. நா.
இராமநாதர்செட்டியாரவர்களிடங் கொணர்ந்து தந்தனர்,
அதனைக் கையேற்று மகிழ்ந்த அவர்கள் அச்சிற்பதிப்பிக்க
வெண்கலிக் குறிப்புரை யெழுதுகவென்று கூற என் சிற
றறிவிற் கெட்டினமட்டும் எழுதினன்.

புரீபான்-வாழி. மு. சோமசுந்தரச்செட்டியாரவர்களும்
இவ்வாயில் வெளிவருவதற்கேற்ற முயற்சியிற் றலைகின்
றனர்.

இந்நூலாகியவர் பெயரும் வகுணமும்,

“பன்னு கலைக்குமடி பாடினா மாமுனிலன்
சொன்ன தலித் பாலை நுதிப்பதற்கு—மின்னுநிலை
மாயிலா வாயிடத்தோ னன்றி பெவர்கொலோ
மாயிசூனா வத்தின் மகிழ்த்து” என்னுஞ்

சிறப்பப்பாவிற் வெண்பாகான் ஆறியக்கிடக்குமாறு
காண்க. அவரைப்பற்றிப் பிறிதொன்று மறிதற்கிடனின்னு.

வா. ம.

சுவமயம்

திருத்தொண்டர்மாலை.

பாயிரம்.

தூண்டா விளக்கருள்செய் தொண்டத் தொகையினம்பி
யாண்டாரத் தாதிமுறை யன்பானோர்க்கு—கிண்டியன்ற
வள்ளுவர்நூல் வெண்பா வகுத்துவைப்ப னாராயுர்ப்
பிள்ளையா ரைத்தொழுது பின்.

(க)

தூயதிருத் தொண்டத் தொகைதந்து சுந்தரர்தா
மாயிருஞா லத்தோரை வாழ்வித்தா—ராயதெவன்
கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட்
டென்னாற்றுங் கொல்லோ வுலகு,

(-)

(க) 'தூண்டாவிளக்கு' என்றது சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளே. (ருன்)
நாரையுர்ப் பிள்ளையாரைத் தொழுது பின் வகுத்து வைப்பவர்
என்க.

(உ) ஆயது ஏவன் - அங்ஙனம் வாழ்வித்தானா லவர்க்காகிய பயன்
என்ன? கடப்பாடு-கடமை, உபகாரம். மாரி-மேகம்.

மைவதைத்த கண்டர் மறைவாக்கி னாற்புகழ்த்த
 னாவித் தலைவான்பு சாற்றுவல்யான்—கைவைத்
 தாங்கின்னி வட்டாடி யற்றே நிரம்பிய
 நாலின்னிக் கோட்டி கொளல்.

(ஈ)

பாயிற் றுற்றா.

*****

- (ஈ) இச்செய்யுள் முழுவதும் க்கவ கூறுதலுடையது. கைவத்தலைவர்—
 ஆறுபத்திமுறைதிபா, ஆறங்கு குறாதிதற்கு வருத்த ஆறை,
 வட்டாடல் - குறாதிசுருலியை யுருட்டல். கோட்டிகொளல்—
 மைவையின்சன் ஒன்றுகொல்லுதல். 'கோட்டி' என்பது இட-
 வாகுபெயராய்த் கொல்லை யுணர்த்துதலின், 'கொளல்' என்பது
 இலக்கணையின் கொல்லுதலாயிற்று.

நூல்.

தில்லைவாழ்த்தனர்.

பூவா யிரம்பேர் புகழ்கூத்த னாத்தில்லை
மூவா யிரம்பேர் முதலெனக்கொண்—டோவா
மகா முதல வெழுத்தெல்லா மாறி
பசுவன் முதற்றே புலகு.

(௧)

(௧) பூ ஆயிரம் பேர்புகழ்-பூமியின்கணுன்னார் சகஸ்திரகாமத்தைக் கொண்டு புகழும். (பூ-இடவாகுபெயர்). 'ஆயிரந்திருநாமம்பாடி நார்த்தென்னோணங்கொட்டாமோ' என்றருளினர் ஆளுடைய வடிகளும், இனி, பூமியின்மீது பலர் புகழும் என்பாருமுள்ளர். 'முதலெனக்கொண்டோவார்' என்றார் வியாக்கிரபாதர்கட்டளை யிட்டவாதே இரணியவன்மன் என்னும் மன்னன் பிரமனது யாகசாலையை யடைந்து அவன் அதுமதிபெற்று சூண்டிருந்த மூவாயிரம் பிரம்மருஷிகளையும் மூவாயிரம் தேர்களின் மீதேற்றிவந்து திருத்தில்லை நண்ணி எண்ணிப் பார்த்தபோது ஒருதேர் குறையக்கண்டு மனவருத்த மிகக்கொண்டு நின்ற வளவின் மன்றவாணர், 'அன்பு! வருத்தமொழிக. இம்மூவாயிரவருள் யானும் ஒருவன். என்னையும் உடன்கூட்டி யெண்ணு' வென்று பணித்தமையின், ஒவார்-நீங்கார்.

திருநீலகண்டநாயனார்.

ஆலகண்ட ராணைகொண்டில் லானெதிர்செல் லாதுதிரு
நீலகண்ட டைம்பொறிமா நீக்கினார்—மேலா

முரனென்னுந் தோட்டியா னோரைந்துங் காப்பான்
வரனென்னும் வைப்புக்கேசர் வித்து. (உ)

இயற்பகைநாயனார்.

மயற்பகையுள் ளுள்ளுவப்ப மாதவர்க்கில் லாணை
யியற்பகையி கழந்தெள்ளா தீந்தான்—செயற்பா
லிகழந்தெள்ளா திவாராக் காணின் மகிழ்ந்துள்ள
முள்ளு ளுவப்ப துடைத்து. (ங)

இளையாந்ருடிமாநாயனார்.

உய்வித் தவனடியார்க் கோரிருளிற் போய்மாறன்
செய்ளித்தும் வாரியனஞ் செய்தானே—மெய்வருந்தி
வித்து மிடல்வேண்டுங் கொல்லோ கிருந்தோம்பி
மிச்சின் மிசைவான் புலம், (ச)

(உ) மா-யாணை. தோட்டி-அங்குசம். உரன்-திண்மை; ஈண்டு அறி
லின் திண்மை. வரன் என்னும் வைப்பு-எல்லா நிலத்தினுமிக்க
தென்று சொல்லப்படும் வீட்டுநிலம்.

(ங) மயற்பகை (யாகிற) மாதவர்க்கு உள்ளுள் உவப்ப இகழ்ந்து
எள்ளாது இல்லாணை ஈந்தான்' என்றோட்டுக. மயற்பகை-
(மெய்ப்பொருளல்லனவற்றை மெய்ப்பொருளென்றுணரும்)
மருட்குப்பகை.

(ச) உய்வித்தவன்-சிலவேருமான். மாறன்-இளையாந் ருடிமாநாய
னார். மாறன்-(காமக்குரோதாதிகட்கு)டகைவன். செய்-வயல்.
அனம்-அன்னம், சோறு. மிச்சில்-மிகுதி. மிசைவான்-உண்
பான்.

மெய்ப்பொருளையஞர்.

பொய்ப்பொருண்மாற் றுண்புரித்த பொய்த்தவவே டம்பொருளாய்
மெய்ப்பொருளார் கண்ட விதந்தானே—மெய்ப்பொரு
ளெப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு. (௫)

விநன்மிண்டநாயஞர்

அறன்மண்டு சுந்தரனை யாரு ரறனை
விநன்மிண்டர் தாமே வெகுண்டார்—மறமன்
றுறுஅ தவர்போற் சொலினுஞ் செருஅர்சொ
லொல்லே யுணரப் படும். (௫)

அமர்ந்திராயஞர்.

நிரம்புபொருள் சேயொடமர் நீதிமனை யாளோ
டரன்கோ வணத்தட் டதனே—நிருந்தார்
சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போ லமைந்தொருபாற்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி. (௭)

(௫) பொருளாய்-மெய்த்தவவேடமாய்.

(௬) அறன்-அறம். மண்டு-ஒருங்கும். சுந்தரனை யாருரறனை-சுந்தர
மூர்த்திசுவாயிகளையும் விதிவிடங்கப்பெருமானையும். மறம்
அன்று-(இங்ஙனம் வெகுண்டமை) அச்சமும் ஆகாது. உறுஅ
தவர்-நொதுமலர், பகையு நட்புமில்லார். செருஅர்-பகையா
தார். ஒல்லே-சுடிது.

(௭) கோவணத்தட்டு - இரண்டாம் வேற்றுமையுருபும் பயனும்
உடன்றொக்கதொகை. சமன்செய்து - சமனாகின்று. கோல்-
துலாம். கோடாமை-வளையாமை.

சுந்தரமூர்த்திகாயனார்.

ஆளந்தருள்செம் பொன்மணிமுத் தாற்றிவிட் டாருர்க்
குளந்தனிலே கண்டெடுத்துக் கொண்டா—ருளைந்து
பரியினு மாகாவாம் பாலல்ல வுய்த்துச்
சொரியினும் போகா தம. (அ)

வழிபத்தநாயனார்.

பத்தர்பு மூளி பறித்தகரி பாகனைக்கொன்
றித்தலவேந் தஞ்ச வெறிபத்தர்—கைத்தார்
குணமென்னும் குன்றேறி நின்றார் வெருபி
கணமோடிங் காத்த லரிது. (ஆ)

வனாநாதசாயனார்.

தானாக வெல்லாதான் றன்னுதல்வி புதிதையக்கண்
டேனாதி நாத ரிகலிழந்தா—நானாத
சால்பிற்குக் கட்டளை யாதெனிற் றோல்வி
துலையல்லார் கண்ணுங் கொளல். (இ)

(அ) பரியினும்-வருத்திக் காப்பாற்றினும், பால்-ஊழ், தம-(ஊழாற்)
றமவாய பொருள்கள்.

(ஆ) பத்தர்-சிவகாமியாண்டார், பூமூளி-திருப்பூழ்க்குடை, கரிபாக
ரை-யானையையும் பாசரையும், கைத்தார்-வெருண்டார்.

(இ) ஆனாத-கெடாத, சால்பு-ரிதை, அமைதி, கட்டளை-உரைகல்.
துலையல்லார்-ஒப்பாகாதார், இழிந்தார், தோல்விகொள்ளுந்
லாவது வெல்லுமாற்றலுடையராயிருந்தே ஏற்றுக்கொள்
ளுதல், தோல்விகொள்ளுதலைக் கட்டளையாக வருவகஞ்செய்து
சால்பினைப் பொன்னாக வருவகஞ் செய்யாமையின் இஃதேக
தேசவுருவகம்.

கண்ணப்பராயனார்.

புண்ணப்பர் கண்ணிலென்று புன்கனுமாப் பிரித்தப்பிற்
கண்ணப்ப ரன்புறுப்பிற் கைசெய்தார்—வண்ணப்
பறதறுறுப் பெல்லா மெவன்செய்யும் யாக்கை
யகத்துறுப் பம்பி லவர்க்கு (101)

குங்கிலியக்கலையாடனார்.

தலைபன் னுல்வனோந்தார் தம்மைநிமிர்த் திட்டான்
தலைபன்பின் காணிடுக்கங் காணான்—யலைவின்
மடுத்தவா யெல்லாம் பகடன்னு னுற்ற
விடுக்க ணிடாப்பா டடைத்து. (102)

மான்னக்கஞ்சாறகாயனார்.

பஞ்சவடி க் கென்றுசிவ பத்தர்க் குவப்பமன
வஞ்சகைமென் கூந்தலரிந் துன்றிந்தார்—கஞ்சாற
ரித்துவந்து மின்ப மறியாரொ ருமுடைமை .
வைத்திழக்கும் வன்க ணவர். (103)

(101) 'அப்பர் கண்ணில் புண் என்று' என்றொட்டுக. அப்பர்-
காளத்தியப்பர். கைசெய்தார்-அலங்கரித்தார்.

(102) வனோந்தார் - திருப்பனந்தாளீசர். இடுக்கம் - துன்பம். பகடு-
(பாண்டிலிழுக்குங்) கடா.

(103) பஞ்சவடம்-விரித்தவடம். இது யயிர்ப்பூணுதல்; மாவீரரசும
யத்தார்க்குரியது. மணம்-கல்யாணம். கதை-மகன். ஈந்து
உவக்கும் இன்பம் - வறியார்க்கு வேண்டிவன கொடுத்து அவர்
உவத்தலான் அருளுடையார்தாம் எய்தும் இன்பம். வன்க
ணவர்-அருளிலாதார்.

அரிவாட்டாயகாயனார்

பேய்க்கமர் மாவடுவும் புண்ணியர்வா யிற்கொளவே
தாயர்வளத் தூறுவடுத் தூன்கொண்டார்—வியாரோ
சாதனி வின்னா ததில்லை யினிததூஉ.

நீத நிலையாக் கடை.

(10 ச)

அநாயகாயனார்.

அநாயக வேயிசைவி லஞ்செழுத்தே யஞ்செவிச்செந்
வேனா யானுக்கந் திக்கனித்தார்—கானிற்
பொருள்கருவி காலம் வீணாவிடனா டைந்து
நீநாடும் வெண்ணிச் செயல்.

(10 ரு)

கந்தாமூர்த்திகாயனார்.

ஆதிமலை ருரர்க் கழுதாக்க வேபரவை
வீதியெல்லா மெல்லாய் வினைந்ததே—நீதியா
விலலதெ னில்லவண் மாண்பானா ஹள்ளதெ
விலல்லவண் மாணந் கடை.

(10 ள)

(10 உ) கமர்-வெடிப்பு, மாவடு-மாம்மிஞ்சு, புண்ணியர்-சிவபெருமான்.
தாயர்-அரிவாட்டாயகாயனார். கனம்-கழுத்து. ஊறு-இரணம்.
வசி-சமூஹம், வியாரோ- (சிவபெருமான் தடாதிருப்பிற்) சாத
ஹஞ் செய்வவென்றபடி. இன்னதது-தூன்பஞ்செய்வது.

(10 ன்) அஞ்செழுத்தாகிற பொருளையும், வேய்க்குழலாகிற ஈருவி
யையும், அந்தியாகிற காலத்தையும், அஞ்செவித்தேனாவளித்
தலாகிற வினையையும், காணுகிற இடத்தையும் எண்ணிச்செய்
தாரென்க. கான்-மூல்லைலம். இருந்தீர-மயக்கம் அற. செய
ல்-செய்க (இஃது அல்லீற்று உடன்பாட்டு வியங்கோள்).

(10 சு) இல்லவள்-மனைவி.

உருத்திரநாயனார்.

சேர்த்திழுழங் கையெலும்பும் தேயச்செஞ் சந்தனமா
உருத்திமது ரேசருக்கு முன்பணாத்தார்—பார்த்திரோ
வன்பிலா ரெல்லாந் தமக்குரிய ரன்புடையா
ரென்பு முரியர் பிறர்க்கு. (௨௭)

புருகநாயனார்.

மட்டார்தார் கண்ணி வகைசுவது சைக்கொருநாண்
முட்டாது செய்தார் முருகனார்—விட்டாரோ
வீழ்நாள் படாஅமை நன்றற்றி னஃதொருவன்
வாழ்நாள் வழியடைக்குங் கல். (௨௮)

உருத்திரபசுபதிநாயனார்.

உருத்திரமே சொல்லி யுதகத்துள் ஷேனின்
அருத்ர பசுபதியா ருற்றார்—திருத்தாள்
தவஞ்செய்வார் தங்கருமஞ் செய்வார் மற்றல்லா
ரவஞ்செய்வா ராசையுட் பட்டு. (௨௯)

(௨௮) மட்டு-தேன், தார்-அடையாளப்பூ, கண்ணி சூடுமீது, தொல்-
மரபு; கூட்டு-வது சூத்: 'கண்ணியுத்தாருமெண்ணினரண்டே'.
முட்டாது-தவறாது, வீழ்நாள்-(செய்யாது) கழியும்நாள், வாழ்
நாள்வழி-யாக்கையொடுகடும் நாள் வரும்வழியை, அஃதொரு
வன் வாழ்நாள் வழியடைக்கும் கல்-அஃதொருவற்கு வீடு பயக்
குமென்றபடி.

(௨௯) உருத்திரம்-உருத்திரமந்திரம், உதகம்-நீர், திருத்தாள்-திரு
வடியை, அவம்- (தமக்குக்) கேடு.

திருநாளேப்போவார்நாயனார்.

மூவர யிரமறையோர் மொய்ப்பத் திருநாளேப்
போவார் சிதம்பரத்துட் போயடைந்தா—ரோவாப்
பெருமைக்கு மேனைச் சிறுமைக்குத் தத்தங்
கருமமே கட்டளைக் கல். (உய)

திருக்குறிய்புத்தொண்டர்நாயனார்.

தொண்டர் குறிப்பறிந்த தொண்டர் திருக்குறிய்புத்
தொண்டரைத்தங் கந்தைதந்து சோதியராட்—கொண்டார்
குறிப்பிற் குறிப்புணர் வாரை யுறுப்பினுள்
யாது கொடுத்துங் கொளல். (உக)

சண்டேசநாயனார்.

அறஞ்செய்த நாதைதா ளற்றிடச்சண் டரை
மற்றொருக்கொலை புண்ணியமாய் வாழ்தாரா—நிறந்தெரிவி
னல்லவை யெல்லாஅந் தீயவாந் தீயவு
நல்லவாஞ் செல்வஞ் செயற்கு. (உஉ)

சுந்தரமூர்த்தநாயனார்.

ஓராப் பரவைக் குமாபதியைத் தூதாக்கித்
தீராப் புலவியைபுந் தீர்த்தாரே—யாருர
ருப்பமைந் தற்றூந் புலனி யதுசிறிது
மக்கற்றூ னீள விடல். (உங)

(உய) கட்டளைக்கல்-உரைகல்.

(உக) உறுப்புக்களாவன பொருளும் நாகும் யானை குதிரைகளும்
முதலிய புறத்துறுப்புக்கள்.

(உஉ) புலவி-பிணக்கு. அது-அவ்வுப்பு. நீளவிடல்-அளவறிந்துண
ராமந் புணர்ச்சி மேலெழுந்த குறிப்பு அழுங்குமளவுஞ்செய்தல்.

திருநாவுக்கரசுநாயனார்.

தரைசேர் சமவிங்கிச் சைவஞ்சேர் நாவுக்
கரைசர் வயிற்றுவுலி யற்றா—ருரைசேர்ந்த
சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகின் மற்றழித்துச்
சார்தரா சார்தரு நோய், (உச)

நீற்றதைநஞ் சாலைகட னேருற்று ரப்பர்க்கு
மாற்றமணர் பின்னிருந்து வாழ்த்தாரோ—வாற்றரிய
நோயெல்லா நோய்செய்தார் மேலனா நோய்செய்யார்
நோயின்மை வேண்டு பவர், (உரு)

மருணிக்கி யார்தரும சேனருமாய் நூவுக்
கரசரப்ப ராகியின்ப மாண—ரருளா
லிருணிக்கி யின்பம் பயங்கு மருணிக்கி
மாசறு காட்சி யவர்க்கு (உஈ)

(உஅ) சமன் னனுனசமயம். துரைசர்-அகரத்திற்கு ஐகாரம்போலி.
சார்புணர்ந்து - மெய்ச்சார்புணர்ந்து. சார்புகெட-பொய்ச்சார்பு
புகள் கெட. சார்தரா-உந்தட்டையா.

(உஆ) நேருற்றார்- உடன்பட்டார். மாறு-பகை. நீற்றதையுளிருத்
தினமையையும், நஞ்சுட்டினமையையும், பட்டயானையை வி
ட்டமையையும், கடலிற் பாய்ச்சினமையையும் முறையே வை
த்து 'நீற்றதை நஞ்சானை கடனேருற்றார்' என்றார்.

(உஇ) மருணிக்கியார் முதலிய நான்கும் முறையே நாமகரணஞ்செ
ய்த பெரியோரும், ஐனரும், திருவதிகை வீரட்டானைகவ
ரரும், திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகவாமிகளும் இட்டனவென்ற
றிக. இருள்-பிறப்பு (இதுகாரியவாகுபெயர்). 'நிச்சி' என்பது
'நீங்கி' எனச் தொடருகோச்சி மெலிந்து நின்றது. மருள்-
அவிச்சை. மாசறுகாட்சி—மெய்யுணர்வு,

விண்கனிப்பக் காண வியன்கயிலை வாழ்வையப்பர்
கண்கனிப்ப வையாற்றிற் கண்டுவந்தா—ரெண்கனிப்பக்
கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லா தவர். (உ௭)

மாமணிபொன் மாதரெதிர் வந்துநினும் பற்றற்றார்
தாமரன்பால் வந்தரசர் தாழ்த்தாரோ—வாமெனவே
பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பதுக்கு மற்று
நிலையாமை காணப் படும். (உ௮)

குலச்சிறைநாயனர்.

நலச்சிறைநீர் வேணிபார் நல்லடியார் யார்க்குங்
குலச்சிறையார் தாம்பணிதல் குன்று—நிலர்க்கிகழா
ரெல்லார்க்கு நன்றும் பணித லவருள்ளஞ்
செல்வர்க்கே செல்வந் தகைத்து. (உ௯)

(உ.௭) விண்-விண்ணோரும். உயர்வு சிறப்பும்மை விகாரத்தாற் றொ
க்கது. ஐயாற்றில்-பஞ்சநதசேஷத்திரத்தில்.

(உ.௮) மாமணி-அழகிய நவமணிகள். அரன்பால்வந்து - திருப்புகலூ
ர்சனபால் வந்து. தாழ்த்தாரோ-தாமதித்திலர்; உடனேபிற
ப்பதுத்தா ரென்றபடி. ஓகாரம் - எதிர்மறை. ஆமெனவே-
நன்மையக்குமெனவே. மற்று-வினைமாற்று. மற்று நிலையா
மை காணப்படும்- அப்பற்றறுதபோது (பிறத்திறத்துவருகின்ற)
நிலையாமை காணப்படும்.

(உ.௯) நலம்-அழகு. சிறை - கரை. நீர் - கங்கை. வேணி-சடை.
இலர்க்கு இகழார்- (குணமுதவியன) அற்றாரையுப்பழியார்.
(இழிவு சிறப்பும்மை விகாரத்தாற்றொக்கது). இலர்க்கு-வேற்
றுமைமயக்கம். ஏகாரம் பிரிநிலை. செல்வம்-வேறொருசெல்
வமாம். தகைத்து-சிறப்பினையுடைத்து.

பெருமிழலைக்குறும்பநாயனார்.

நாவலர்கோ மான்கயிலை நாளைப்போ மென்றுமுன்போய்
மேலமிழலைக்குறும்பர் வீற்றிருந்தார்—யாவருக்கு
மின்னு தினனில்லார் வாழ்த லதனினு
மின்னு தினியார்ப் பிரிவு.

(௩௮)

காரைக்காலம்மையார்.

என்புருவா லம்மையெள்ள விசர்நமக் கம்மையென்னு
மன்புருவாள் காரைக்கா லம்மைகாண்—முன்பே
யுருவுகண் டெள்ளாமை வேண்டு முருள்பெருந்தோர்க்
கச்சாணி யன்னு ருடைத்து.

(௩௯)

அப்பூதியடிகளையனார்.

அரசினையப் பூதி யடிகளறி வாரோ
யுரைசெயுணர் வாலுறுநட் புற்றார்—மருனிப்
புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா வுணர்ச்சிதா
னட்பாங் கிழமை தரும்.

(௩௯)

(௩௮) இன்னது-துன்பத்தைத்தருவது.

(௩௯) அம்மை எள்ள-உமாசேவியார் இகழ்; அன்றி, 'வாலம்மை' யெனப்பிரித்து 'வாலையாகிற உமாசேவியார்' எனப்பொருள் கூறி அத்தற்குத்தக இலக்கண முறைத்தக்கோடலுமொன்று. காண்-அடைநிலை. உருள்-உருளாநின்ற. அச்சாணி - அச்சின் கண் ஆணி.

(௩௯) புணர்ச்சி பழகுதல் - இஃதும்மைத்தொகை நிலைத்தொடர். புணர்ச்சி-ஒருதேயத்தராதல். பழகுதல்-பலகாற் கண்டும்கொல் லாடியும் மருவுதல். கிழமை-உரிமை.

திருநீலக்கரையனார்.

நலங்கொடிரு நீலநக்கர் நாதர்மே லில்லாள்
சிலம்பிழை வாய்மருந்து செய்தாள்—சலங்கொடுமு
ளேய்நாடி நோய்முத னாடி யதுதணிக்கும்
வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்.

(௩௩)

நமிநந்தியடிகளுயனார்.

நக்கமணர் வெள்கநமி நந்தியா னுரர்க்கு
மிக்கபுன லாலே ளினக்கெரித்தார்—தக்கமனத்
தெண்ணிய வெண்ணியாங் கெய்துப வெண்ணியார்
திண்ணிய ராகப் பெறின்.

(௩௪)

சுந்தரமூர்த்திகரையனார்.

ஆறறு கட்டாரை யாறணையா வாறுபெரு
காறறு காட்டநடந் தாருரர்—பேறுனார்
வெள்ளத் தனைய விடும்பை யறிவுடையா
னுள்ளத்தி னுள்ளக் கெடும்.

(௩௫)

(௩௩) நீலநக்கர்நாதர்-நீலநக்கர் அருச்சித்த நாதர். சலம்-வைரம்.
வாய்மருந்து-வாயின்கண் நீர்மருந்து; வாய்த்த மருந்துமாம்.
முதல்-காரணம். வாய்-உபாயம்.

(௩௪) நக்கு- (முன்) கிரித்து; வெள்க - (பின்) வெட்கமடைய,
அகரம் விகாரத்தாற் றெக்கதெனக்கொண்டு 'நக்க அமணர்'
என்னுமமையுமாறுகாண்க. எண்ணியாங்கு-எண்ணியவாதே.
எய்துப-அடைவர். திண்ணியர்-வலியர்.

(௩௫) ஆறறுகட்டார்-மூப்பத்தாறு தத்துவங்களாலுங் கட்டப்பபடா
தார் அஃதாவது அவற்றிற் கப்பாற்பட்டார்; பஞ்சாட்சகவரர்.
'ஆறறுபு நீத்ததன்மேனிலையே,' 'நறைக்கொன்றை-யாதித
னையொழிய வாறறுதத்துவத்தின்-மீதுமகிழ்ந்திருக்குங் விண்
வைரார்' என்றார் பிறரும். அணையாவாறு-அணையாதபடி.
பெருகாறு - பெருக்கெடுத்த நதியானது. ஆறுகாட்ட-வழி
காட்ட. இடும்பை-துன்பம். உள்ள-நினைக்க.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகளாயனர்.

வால வயதில் வளர்புகழிப் பிள்ளையார்

போல விசையம் புரிந்தவரார்—ஞாலவிசைத்

தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக வல்திலார்

தோன்றலிற் றேன்றாமை நன்று.

(௩௬)

பண்ணார் பசுந்தமிழ்ச்சம் பந்தரெதிர் வந்தமனா

ரெண்ணா யிரங்கமுனி லேறினா—ரொண்ணாறு

வில்லே ருழவர் பகைகொளினுங் கொள்ளற்க

சொல்லே ருழவர் பகை.

(௩௭)

முத்தமிழ்ஞா னத்தலைவர் முன்னம் பகைசாரப்

புத்தனெதிர் தின்றிடிமிற் பொன்றினா—னித்திறமென்

கூற்றத்தைக் கையால் விளித்தற்றா லாற்றுவார்க்

காற்றாநா ரின்னா செயல்.

(௩௮)

(௩௯) வாலவயதில்—இளமைப்பருவத்தில். புகழிப்பிள்ளையார்—திரு

ஞானசம்பந்தமூர்த்திகளாயினர். விசையம்—விஜயம், வெற்றி.

ஆர்—யார் என்பதன்மருஉ. தோன்றலின்— (மக்களாய்ப்) பிற

த்தலின். தோன்றாமை நன்று—(மக்களாய்ப்) பிறவாமைநன்று;

வில்லங்காய்ப் பிறத்தல் நன்று என்றபடி.

(௩௭) வில் ஏர் உழவர்—புத்தலீர். சொல் ஏர் உழவர்—புலவர்.

(௩௮) முத்தமிழ்—இயல் இசை நாடகம் என்பன. முத்தமிழ் ஞான

த்தலைவர்—திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகளாயினர். புத்தன்—புத்த

நாத்தி யென்பான். கூற்றம்—யமன்; உடலையும் உயிரையும்

கூறுபடுத்தலிற் கூற்றமாயினனென்க. கையால் விளித்தற்று—

சைகாட்டி அழைத்தாலொக்கும். ஆற்றாநா—வலியற்றார்.

ஏறியவோ டங்கோ லிசைஞானச் செந்தமிழா
லாறுகடந் தார்தோணி யார்மகனார்—விடநடங்கா
வெள்ளத் தணைய மலர்நீட்ட மார்தார்தம்
முள்ளத் தணைய துயர்வு.

(நூ.சு.)

(நூ.சு) ஆடக்கோலாகிய செந்தமிழ் என்க. 'காவலஞ்ஞோடத்தின் உட்
டமிழ்த்துக் கண்ணுதலான் திருத்தொண்டர் தம்மையேற்றி,
காவலமே கோலாக வதன்மேனின் று கர்ப்பத் தமைக்கொட்டமே
நலின்றுபாட' எனப்பணித்தார் சேக்கிழார்சுவாமிகளும்.
தோணியார் - தோணியப்பர். ஓடர் - விட்டதற் கியைபுகுற
வேண்டித் 'தோணியார்டகனார்' என்றார். 'மகனார்' என்றது
அறுமுகக்கடவுளே திருஞானசம்பத்தப்பின் லாயாராகத் திருவ
வசாரஞ்செய்தாரென்னும் மேலோர் துணிபுற்றி யென்க.
'மயிலேந் தியவன்ன தண்ணை யளிப்ப மதிபுணர்ந்த, வெயிலேந்
தியவன் பைநாதனுலகத் தெதிப்பவரியார்', 'சாழிகாடன் கவு
ணியர்தலைவன், மாமழை நோக்கிமலைமகள் புதல்வன்' என நம்
பியாண்டார்நம்பிகளும், 'புறமெரித்தார் திருமகனார் பூந்தருத்தி
தொழுதகன்றார்', 'சிந்தையாறமுதாகிய செஞ்சடைத் தந்
தையார்கழறும்ந்தெழுந் தேகினார்' எனச் சேக்கிழார்சுவாமி
களும், 'உபயகுல தீபவங்க-வீருதுகவி-ராஜசிங்க- முறைபுகல்-
பூரிலன்று - வருவோனே', 'சமணரைக் - குலமுதற் - பொடி
படக்-கலகமிட்-கிடலுயர் - கழுவினுச் - சியினில்வைத் - திடு
வோனே' என அருணவிரிநாதரும் கட்டியோயிட்டமைகாண்க.

கணவனெனக் காதலியைக் காழியர்கைப் பற்றி
மணவறைரி சன்கழலாய் வாழ்ந்தார்—ருணமே
தலைப்பட்டார் திரத் துறந்தார் மயங்கி
வலைப்பட்டார் மந்தை யவர்.

(சு௮)

மயர்கோன்கலிக்காமநாயனார்.

சுசனையான் வாராம்வக தென்னையான் வாரொன்று
காசினியின் மாண்டார் கலிக்காமர்—பேசின்
மருந்தோமத் துளேம்பும் வாழ்க்கை பெருந்தகைமை
பீடழிய வந்த விடத்து.

(சு௯)

திருமூலநாயனார்.

பரகாயஞ் சேர்ந்தார் பசுக்களா லாய்ச்சி
மருவாமன் மாதவமே வாய்ந்தார்— திருமூல
ருழையு முப்பக்கம் காண்ப ருலேவின்றித்
தாழா னுருந்து பவர்.

(சு௨)

(சு௮) மணவறை-திருக்கல்யாணமண்டபம். திர-முற்ற. வலைப்பட்
டார்-(பிறப்பாகிய) வலையுட்பட்டார்.

(சு௯) 'சுசனையான்வாராம்' என்றார் பரவைதாய்ச்சியாரிடம் சுசனைத்
தூதாக வந்தவன். என்னை-என்னையோ? மாண்டார் - இறந்
தார்; மாட்சிமைப்பட்டார் என்பது குறிப்பாற்பெறப்படும்
பொருள். மருந்தோ-பின்னும் இறவாமைக்கு மருந்தாமோ?
ஊன்-உடம்பு. பெருந்தகைமை-உயாகுடிப்பிறப்பு,பீடி-மானம்.

(சு௨) பரகாயம்-மதுகூடி. ஆய்ச்சி-(இறந்த இடையன்மனைவியாகிய)
இடைச்சி. உப்பக்கங்காண்பர் - புறங்காண்பர். உலேவின்றி-
இலையாது. மருந்துமார் மூலமாயார்.

சுண்டியமகனாயனார்.

அந்தகனென் றேச மமணரந்த ராயொழியத்
தந்தமொழி சாதித்தார் தண்டியார்—முந்தமொழி
சொல்லுதல் யார்க்கு மெளிய வரியவாஞ்
சொல்லிய வண்ணஞ் செயல்.

(சுந.)

முர்க்கநாயனார்.

உருளாய மும்பொன் னுதவுதன்முர்க் காக்கே
பொருளாய மற்றவர்க்கே பேரக்கு—மருளா
மறத்தினூடங் காக்கமு மில்லை யதனை
மறத்தலி னூங்கில்லை கேடு.

(சுச.)

சோமாசிமாறநாயனார்.

சோமாசி மாறனார் சுந்தரரால் யாகமினி
தாமா றனை யழைப்பித்தா—ராமாம்
பொறுநோக்கான் வேந்தன் வரிசையா நோக்கி
னதுநோக்கி வாழ்வார் பலர்.

(சுரு.)

(சுந) அந்தகன்-குருடன் அமணர்-ஜைனர். அந்தராய் - குருட
ராய், தந்த-சொல்லிய.

(சுச) உருள் ஆயடும்-உருளுங்கவறும். மற்றவர்க்கே - பிறர்க்கே.
பொருள் ஆயம் போக்கும்-உள்ள பொருளையும் மேற்பொருள்
வருவாயையும் அழிக்கும்.

(சுரு) சோமாசி-'சோமயாஜி' என்னும்வடமொழிப்பெயர்ச்சிதைவு.
இனி தாமாறு-இனி தாரும்படி. வரிசையா-தகுதிக்கேற்ப.

சுந்தாமூர்த்திகளையனார்.

பொருட்டுறையன் பாட்டேநற் பூசையென்ற ருநர்க்
கருட்டுறையா ரன்புசெய்வா ரானார்—மருட்டேர்
செவிக்குண வில்லாத போழ்து மிறிது
வயிற்றுக்கு ஈயம் படும்.

(சக)

சாக்வியகளையனார்.

அங்கசன்பூ வெல்லா மடுகணையே சாக்வியர்கைச்
செங்கலெல்லாஞ் சங்கரார்க்குத் தேமலரே—செங்கேழ்க்
கணைகொடிது யாழ்கோடு செவ்விதாங் கன்ன
வினைபடு பாலாற் கொளல்.

(சஎ)

(சக) பொருள்-அகப்பொருளும் புறப்பொருளும். அகப்பொருளா
வது இன்பம்; புறப்பொருளாவன ஆறழம் பொருளும்,
துறை-மக்களும் மாவும் முதலியன சென்று நீருண்டதற்குறை
போலப் பலவகைப்பட்ட பொருளும் ஒருவகைப்பட்டு இயங்கு
தற்கு மார்க்கமாதலின் இப்பெயர்த்தாயிற்று. ஆளுநர்க்கு-
சுந்தாமூர்த்திகளையர்க்கு. அருட்டுறை - திருவெண்ணைய
நல்லூராலயம். “அர்ச்சனைபாட்டேயாகு மாதலான் மனமே
னம்மைச், சொற்றமிழ் பாடுகென்றார் தாமரைபாடும்வாயார்”
என்னும் பெரியபுராணச்செய்யுளை நோக்குக. மருட்டேர்-மய
க்கத்தினிங்கித்தெளிந்த. செவிக்குணவு-கேள்வி. வயிற்றிற்
கீதல் பெரிதாயவழித் தேடற்றுண்பமேயன்றி நோயும் காம
மும்பெருகுதலாற் ‘கிறிது’ என்றார்.

(சஎ) அங்கசன்-மன்மதன். அடுகணை-கொல்லும் அம்பு. “சுசற்கு,
நல்லோ னெறிசிலையோ நன்னுதா லொண்கருப்பு-வில்லோன்
மலரோ விருப்பு.” என்றார் பிறரும். கணைகொடிது-அம்பு
(வடிவாற் செவ்விதாயினும் செயலாற்) கொடிது. யாழ்கோடு
செவ்விது-யாழ்தண்டால் வளைத்ததாயினும் (செயலாற்) செவ்
விது. வினைபடுபாலால்-செயல்பட்ட பகுப்பினால். கொளல்-
கொள்க.

சிதம்புலியாயனார்.

எய்தமகிழ் தின்சொலுரைத் தீசனடி யார்க்கிதமே
செய்தனமே செய்தார் சிதம்புலியார்—வெய்துற்றார்
மோப்பக் குழையு மனிர்ச முகத்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து.

(௪௮)

சிதத்தொண்டராயனார்.

காய்க்கறிவே நென்றுதொடாக் கள்ள வாயிரவர்க்கோர்
சேய்க்கறிசெய் திட்டார் சிதத்தொண்டர்—வாய்க்கினிதா
யின்னா திரக்கப் படுத விரந்தவ
ரின்முகம் காணு மளவு.

(௪௯)

சேமமன்பெருமாயனார்.

நெறிவார் சடையரைப்போ னீனிலத்தோர் செய்கை
யறிவார் கழறிற் றறிவா—ரறிவாரா
ரெல்லார்க்கு மெல்லா நிகழ்பவை யெஞ்ஞான்றும்
வல்லறிதல் வேந்தன் நெழில்.

(௫௦)

(௪௮) இதமே செய்து- இன்பமேபுரித்து. அனம் - அன்னம்; தீருவ முது. வெய்துற்றார்-வெம்மையாகிதவயிர்ப்புடையார். மோப்ப க்குழையும் அனிக்கம்-மோத்தாவன் திக்குழையாது அனிக்கப்பூ. திரிந்து-வேலுபட்டு. விருந்து-விருந்தினர்.

(௪௯) சேய்க்கறி-குழந்தைக்கறி. “வாய்க்கினிதாய்ச் செய்திட்டார்” என்றொட்டிக. இன்னாது - இன்பஞ்செய்வதன்று. இரக்கப் படுதல்-இரப்பார்க்குக் கொடுப்பேனென்றிருத்தலும் (இறந்த துதழீஇய எச்சவுன்மை விகாரத்தாற்றொக்கது). காணுமளவு-காணுமளவு (முற்றுன்மை விகாரத்தாற்றொக்கது).

(௫௦) நெறி-நெறித்த. வார்-நீண்ட. நெறிவார்சடையார்-சிலபெரு மான். வல்லறிதல்-விரைந்தறிதல்.

சேரர்கோனிதத் திரவியங்கள் சுந்தரர்பாற்
சோரர் கவர்ந்தொளித்துஞ் சோர்வுண்டோ—பாரி
வழக்கொண்ட வெல்லா மழப்போ மிழப்பினும்
பிற்பயக்கு நற்பா லவை.

(101)

கணநாதராயனார்.

நாட்டிலடி யாரையெல்லா நாதன் பணிகிடையே
காட்டிவாழ் வித்தார் கணநாதர்—வேட்டிவர்தாஞ்
செய்யாமற் செய்த வுதவிக்கு வையகமும்
வானகமு மாற்ற லரிது.

(102)

சுற்றுவராயனார்.

ஆற்றரிதா மீச னடிமுடியா கப்புனைந்து
போற்றி மனக்கவலை போக்கினார்—சுற்றர்
தனக்குவமை யில்லாதான் றுள்சேர்ந்தார்க் கல்லான்
மனக்கவலை மாற்ற லரிது.

(103)

(101) சேரர்கோன்-சேரமான்பெருமானாயனார். பிற்பயக்கும்-பின்
னர்வந்து பயன்கொடுக்கும். நற்பாலவை- தூயவினையான்வந்
தபொருள்கள்.

(102) செய்யாமல்- (தனக்கு முன்னோருதவியுஞ்) செய்யாதிருக்க.
மாற்றல்-கைம்மாருகக்கொடுத்தாலும் ஒத்தல்.

(103) ஆற்றரிதாம்-தாங்கற்கரிதாகிய, மாற்றல்-நீக்குதல். அரிது-
உண்டாகாது.

சுந்தரபுரத்தினாயனார்.

ஆரூரீசனைத்து தாங்கியநாட் கூன்குருங்
தாரோடு தாம்பூலந் தாங்கவினை—நீர்வார்
நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்.

(௫௪)

பொய்யடிமையில்லாதபுலவர்.

மதுமையிலே மேழ்புலவர் வல்லசிவன் பாத
மதுபொருளா கக்கவிசெய் தாரே—புதுமையோ
கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவ
னற்று டொழாஅ ரெனின்.

(௫௫)

(௫௪) “கூற்றுக்கெவனோ புந்நிருவாரூன் பொன்முடிமே - லேற்று
த்தொடையனு மின்னடைக்காயு மிடுதருமக் - கோற்றொத்து
கூனனுங் கூன்போய்க் குருடனுங் கண்பெற்றமை-சாற்றித்தி
ரியும் பழமொழியாமித் தரணியிலே.” என நம்பியாண்டார்நம்
பிகளும், “தேனாங்குழலும்பிழைத்ததிரு மொழியாள்புலவிதீர்
க்கமதி-தானும்பணியும் பகைதீர்க்குந் சடையார் தூது தருந்
திருநாட்-கூனாங் குருடுந் தீர்த்தேவல் கொள்வார் குலவுமலர்ப்
பாதம்-யானும்பரவித் தீர்க்கின்றே னேழுபிறப்பின் முடங்கு
கூன்” எனச்சேக்கிழார்சுவாமிகளும் பணித்தமைகாண்க. தார்-
மாலே. நிறைமொழி-அருளிக் கூறினும் வெகுண்டுகூறினும்
அவ்வப்பயன்களைப் பயந்தேவிடுமொழி. மறைமொழி- மந்தி
ரங்கனோ (புறத்தார்க்குப் புலனாகாமன் மறைத்துச்சொல்லுந்
சொற்றொடர் மந்திரமென்பர் நச்சினூர்க்கினியர்). “நிறை
மொழி மாந்தராரணயிற் கிளந்த - மறைமொழிதானே மந்திர
மென்ப” என்பர் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்.

(௫௫) ஏழேழ்புலவர்-நாற்பத்தொன்பது சங்கப்புலவர், வாலறிவன்-
மெய்யுணர்வினையுடையவனது.

புகழ்ச்சோழநாயனார்.

தங்களத்தில் வீழ்ந்த சடைத்தலைகண் டஞ்சியஞ்சிப்
பொங்கழற்குள் வீழ்ந்தார் புகழ்ச்சோழ—ரெங்குமருத்
தீயவை நீய பயத்தலாற் நீயவை
தீயினு மஞ்சப் படும்.

(௫௬)

நரசிங்கமுனையரையநாயனார்.

மூரீநர சிங்க முனையரையர் மாதவருட்
சீரியனூர்த் தர்க்கிரட்டி செய்தாராம்—பூரிதா
னற்ற மறைக்கும் பெருமை சிறுமைதான்
குற்றமே கூறி விடும்.

(௫௭)

அதிபத்தநாயனார்.

மேனாட்செல் வங்கெடினு மின்வலைவீ சிக்கோரொண்
மீனானும் விட்டா ரதிபத்த—ரானு
நிடனில் பருவத்து மொப்புரவிற் கொல்கார்
கடனறி காட்சி யவர்.

(௫௮)

(௫௬) களத்தில்-போர்க்களத்தில். அழற்குள்-தீயினுள்.

(௫௭) மூரி- வலிய. தூர்த்தர்க்கு-காமுகர்க்கு. “பூரி இரட்டிசெ
ய்தாராம்” என்றோட்கு. பூரி-பொன். அற்றம்-அவமானம்
(இது கருவியாகுபெயர்).

(௫௮) மின்வலை வீசிக்கு-சிவபெருமானுக்கு. சுந்தரேசப்பெருமான்
வலைவீசின சரித்திரத்தைத் திருவினையாடற்புராணம் வலைவீ
சின படலத்துட்காண்க. இடன்-செல்லம். ஒப்புரவு-உபகா
ரம். ஒல்கார்-தனரார். காட்சியவர்- இயற்கையறிவுடையார்.

கலிக்கம்பநாயனார்.

மெய்யடியார் தாளில்லாள் வெள்கக் கழுவிவாள்
கையடியங் கீர்த்தார் கலிக்கம்பர்—பொய்யடிக்கொண்
டில்லாளை யஞ்சுவா னஞ்சுமற் றெஞ்ஞான்று
நல்லார்க்கு நல்ல செயல்.

(ருக)

கலியநாயனார்.

எள்ளா விளக்கரன்பா லேற்றவே வாங்கலியர்
கொள்ளாரே லேதுங்கொ டாருலகி—லுள்ளார்கொ
னல்லார்கட் பட்ட வறுமையி னின்னாதே
கல்லார்கட் பட்ட திரு.

(சுய)

சத்திராயனார்.

அண்ணலடி யாரையிகழ்ந் தார்கரவி லாழாதே
தண்ணளியா னாத்தறித்தார் சத்தியா—செண்ணமுற
யாகாவா ராயினு நாகாக்க காவாக்காற்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு.

(சுக)

(ருக) இல்லாள் -மனைவி. நல்லசெயல் - (நல்லார்) விரும்புவன
கொடுத்தல்.

(சுய) வாள்-வாட்படையை. கொள்ளாரேல் - கொள்ளாராயின்.
ஏதுங்கொடார் - (அவ்வரன்) ஒன்றுங்கொடார். உள்ளார்
கொல்-நினையாரோ? வறுமையின்-வறுமையினும் (இழிவுசிறப்
புமமை விகாரத்தாற்றொக்கது).

(சுக) தண்ணளியால்-மிக்கவருளான். யா-எல்லாவற்றையும் (முற்று
மமை விகாரத்தாற்றொக்கது). சோகாப்பர்-துன்புறுவர்.

ஜயடிகள் காடவர்கோனாயனார்.

நாடலரு நற்பதிக னாண்ணிகல் வெண்பாவாய்த்
தாடலர னும்களித்தா ரையடிகள்--காடவர்கோன்
முமின் புறவ துலகின் புறக்கண்டு
காமுறுவர் சுற்றறிந் தார்.

(௩௨)

சுந்தரமூர்த்திகாயனார்.

நீரூர் முதலையது முன்னுண்ட பின்னையப்பின்
னாரர் பாவா லைழப்பித்தார்--பாரூர்
பிறப்பொக்கு மெல்லா வுயிர்த்துஞ் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்.

(௩௩)

கணம்புல்லநாயனார்.

கணம்புல்லர் நெய்வாங்கக் காணார் கணம்பு
லிணங்குதலை நெய்விளக்கொன் றிட்டார்--வணங்குந்
துன்ப முறவரினுஞ் செய்க துணிவாற்றி
யின்பம் பயக்கும் வினை.

(௩௪)

(௩௨) தாமின்புறுவது-தாமின்புறுதற்கேதுவாகிய கல்லிக்கு.

காமுறுவர்-பின்னும் அதனையே விரும்புவர்.

(௩௩) முதலையது-“அது” பகுதிப்பொருள்வினா. பிறப்பு-பிறப்
பியல்பு (வினைவயத்தாற் பஞ்சபூத பரிணாமமாகிய யாக்கை
யைப்பொருத்தி நின்று அதன்பயன் அதுபலித்தல்). சிறப்பு-
சிறப்பியல்புகள் (அவையாவன பெருமையுஞ் சிறுமையும்).

(௩௪) துணிவாற்றிச்செய்க-வலிமையுடையராய்செய்க.

காரிநாயனார்.

பாரின்மு வேந்தர் பரிசிலுத வப்பாடிக்
காரியா ராலயங்கள் கட்டினு—ரோரிடமோ
யாதானு நாடாமா லுராமா லென்னொருவன்
சாந்துணையுங் கல்லாத வாறு.

(௬௫)

நெடுமாதநாயனார்.

பழுதறுசம் பந்தரெதிர் பாழமணர் தாழ
வழுவறநெல் வேலிவென்ற மாறன்—கழுவிட்டா
னந்தணர் நூற்கு மறத்திற்கு மாதியாய்
நின்றது மன்னவன் கோல்.

(௬௬)

வாயிலார்நாயனார்.

ஆயறிவு தீப மகமலரன் பேயமுதங்
கோயிலிறைக் கோர்மணமாய்க் கொண்டுவந்தார்—வாயிலா
ரோர்த்துள்ள முள்ள துணரி நெருதலையாப்
பேர்த்துள்ள வேண்டாபிறப்பு.

(௬௭)

(௬௫) மூவேந்தர்—சேர சோழ பாண்டியர். என்-என்கருதி? உயி
ரோடு செல்லுதலின் “சாந்துணையும்” என்றார். பிறர்நாடு
களும் ஊர்களும் தமபோல உற்றுப் பொருட்கொடையும்
பூசையும் உவந்துசெய்தற்கேதுவாகலிற் கல்விபோலச்சிறந்தது
பிறிதில்லை, அதனையே எப்பொழுதுஞ் செய்க வென்பதாம்.

(௬௬) நெல்வேலி—திருநெல்வேலி. மாறன்—பாண்டியன். அந்தணர்
நூல்—வேதம். அறம் - அதனாற்சொல்லப்பட்ட அறம். ஆதி
யாய் நின்றது—காரணமாய் நிலைபெற்றது. கோல்—செங்கோல்.

(௬௭) ஆய்—ஆராயும். தீபம்—திருவிளக்கு. “இறைக்கு ஓர்மணம்
கோயிலாய்” என்றொட்டுக. உவந்தார்—இன்புற்றார். ஓர்த்து—
ஆராய்ந்து. உள்ளது—முதற்பொருளை. “ஒருதலையாவோர்த்து”
என இயையும். பேர்த்துள்ள வேண்டாபிறப்பு - (அவனுக்கு)
மாறிப்பிறப்புளதாக நினைக்கவேண்டா.

முனையவொர்நாயனார்.

வினையவொர் வந்தடுக்க வென்றுகொண்ட கூலி
தனையவொர் சைவர் தமக்கே—முனையவொர்
தாளாற்றித் தந்த பொருளெல்லாந் தக்கார்க்கு
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு.

(சுஅ)

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.

தென்புகலூர் சீசனையுஞ் சென்றுபணிந் தாருநர்
பொன்புகலாப் பெற்றார் புகழ்பெற்றா—ரின்புற்றா
ரொண்பொருள் காழ்ப்ப வியற்றியார்க் கெண்பொரு
ளேனை யிரண்டு மொருங்கு.

(சுசு)

கழற்சிங்கநாயனார்.

தொழச்சங் கரன்கூடாத் தூய்மலர்மோந் தாள்கை
விழச்சென் றரிந்து விடுத்தார்—கழற்சிங்க
ரோர்ந்துகண் ணோடா திறைபுரிந்தி யார்மாட்டுந்
தேர்ந்துசெய் வஃதே முறை.

(எய்)

(சுஅ) வினையவொர்-(இரு) வினையை அழிப்பார். அவொர்-சமைப்
பார். தான்-முயற்சி. வேளாண்மை-உபகாரம்.

(சுசு) ஒண்பொருள்-நெறியான்வரும் பொருள். காழ்ப்ப இயற்றி
யார்க்கு- மிகப்படைத்தார்க்கு. எண்பொருள் - எளியபொரு
ளாம். என இரண்டும்-மற்றை அறனும் இன்பமும்.

(எய்) கூடா-கூடாத. இறைபுரிந்து-நடுவுநிலைமையைப் பொருந்தி.
தேர்ந்து-நூலாரோடும் ஆராய்ந்து.

இடங்கழிநாயனார்.

நடங்கழியா ஶன்பர்க்கே நற்பொருள்க னெல்லா
பிடங்கழியா ஶன்பினெடுத் தீந்தார்—முடங்கா
வருளென்னு மன்டின் குழவி பொருளென்னுஞ்
செல்வச் செவிலியா லுண்டு. (எக)

செருத்துணைநாயனார்.

கருத்தனணி பூவைக் கழற்சிக்கன் றேவி
யருத்தியின்மோந் தாண்டுகக் கரிந்தார்—செருத்துணையார்
வானொடென் வன்கண்ண மல்லார்க்கு நூலொடெ
னுண்ணவை யஞ்சு பவர்க்கு. (எஉ)

புசுழ்த்துணைநாயனார்.

வற்கடம்வந் தூண்போய்மெய் வாடியபு கழ்த்துணைகை
நற்கலசம் வீழ்வர னூர்கொடுத்தார்—பொற்காசு
தெய்வத்தா னாகா தெனினு முயற்சிதன்
மெய்வருத்தக் கூலி தரும். (எங)

(எக) நடங்கழியார்—ரந்த்ரனம் நீங்காதார், சபாராதார். செவிலி-
வனர்த்ததாய்.

(எஉ) கருத்தன்—சிவபெருமான். கருத்தி—ஹ்ரை. வானொளென்-
வானொடு என்ன இயைபுண்டு? ஓரியைபு மில்லையென்றபடி
அவை-சபை.

(எங) வற்கடம்—பஞ்சம். ஶண்ண-உணவு. தெய்வத்தா னாகாதெ
னினும்—[முயன்றவினை] விதிவகையாற் [கருதியபயனைத்]
தாராதாயினும்.

கோட்புலிகாயனார்.

பொலிகிள்கொன் றுர்கோட் புலியார் விரையாக்
கலிகடந்த குற்றங் கடிந்தா—ருலகிற்
குடிபுறங் காத்தோம்பிக் குற்றங் கடிதல்
வடுவன்று வேந்தன் றொழில்.

(எசு)

சுந்தரமூர்த்திகாயனார்.

மாவணங்கைக் கொண்டிடுமுன் வந்தரனார் சுந்தரர்க்கோ
ராவணங்கைக் கொண்டுமறித் தாட்கொண்டார்—நோவ
வழச்சொல்லி யல்ல திடித்து வழக்கறிய
வல்லார்நட் பாய்ந்து கொளல்.

(எடு)

பத்தராய்ப்பணிவார்கள்.

வாய்ப்பவர னைத்தொழுது வாய்குழறிக் கண்ணருவி
தோய்ப்பநடுங் கிப்புளகித் தோர்ப்பத்த—ராய்ப்பணிவா
ரன்பின் வழிய துயிர்நிலை யஃதிலார்க்
கென்புதோல் போர்த்த வுடம்பு.

(எசு)

(எசு) விரையாக்கலி-இது சிவபெருமானைச் குறித்துக்கூறுவதோ
ராணை. “பொய்தீர் - விரையாக்கலியெனு மாணையும்” எனப்
பட்டினத்தடிகள் தமது கோயினான்மணிமாலையுட் டிருவாய்
மலர்ந்தமைகாண்க. புறங்காத்து - பிறர்நலியாமற்காத்து
குற்றங்கடிதல்-குற்றங்கையொழிக்கத் தண்டித்தல். வடு-பழி.

(எடு) அணங்கை-பெண்ணை. ஆவணம்-உரிமை ப்பத்திரம். மறித்து-
தடுத்து. இடித்து-நெருக்கி.

(எசு) வழியது-பின்னின் றவுடம்பே. உயிர்நிலை - உயிர்நின் றவுடம்
பாவது.

பரமனையேபாவொர்.

பரமனையே பாடுவார் பாடும் புகழா
 விருவினையுஞ் சேரா நிவரே—மருளா
 மிருள்சே ரிருவினையுஞ் சேரா விறைவன்
 பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு (எஎ)

சித்தத்தைச்சிவன்பாலேவைத்தார்.

அத்தனடி யல்லா லறம்பொருளின் பங்களிலே
 சித்தமலை யார்சித்தத் தைச்சிவன்பால்—வைத்தார் தாம்
 பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்
 பற்றுக் பற்று விடற்கு. (எஅ)

(எஎ) “இருவினையும்” என்றார் நல்வினையும் பிறவிக்கேதுவாகலின்.
 “புண்ணியமேனோக்குவிக்கும் பாவங்கீணூக்கும் புண்ணியனைப்
 பூசித்த புண்ணியத்தினாலே - நண்ணியனா னத்தாலிரண்டினை
 யுமறுத்தே,” “இருப்புவலியை யகன்றுபொன் வல்லியையெ
 ண்ணுதலாம் - விருப்புவலியை முலையாரணங்கினர் விண்ணு
 றுதல்” என்றார் பெரியோர்.

(எஅ) திருவடியே வீடாயிருக்குமென்பார் “அத்தனடி யல்லாதறம்
 பொருளின் பங்களிலே” என்றார். “தாட்டாமரைகாட்டித்
 தன்கருணைத்தேன்காட்டி” என மாணிக்கவாசகசுவாமிகளும்,
 “சேவடிபடருஞ் செம்மலுள்ளமொடு, நலம்புரிகொள்கைப்
 புலம்பிரிந்துறையும்” என நக்கீரதேவநாயனாரும்பணித்தமை
 காண்க. சித்தமலையார்-மனம் தடுமாறார். பற்றற்றான் பற்றினை,
 பற்றற்ற இறைவன் ஓதியவீட்டுநெறியை.

திருவாரூர்ப்பிறந்தார்.

மன்னுதிரு வாரூர் மதிள்வட்டத் துப்பிறந்தா
ருன்னு சிவகணத்தி னுற்றுயர்ந்தா—ரின்னே
நிலத்திற் கிடந்தமை கால்காட்டுங் காட்டுங்
சூலத்திற் பிறந்தார்வாய்ச் சொல்.

(எக)

முப்போதுந்திருமேனிதீண்டுவார்.

கருமேனி யன்பாற் கழீஇழுப் போதுந்
திருமேனி தீண்டுவார் சீர்வாழ்—வொருவா
பொறிவாயி லைந்தவித்தான் பொய்தீ ரொழுக்க
நெறிநின்றார் நீவொழ் வார்.

(அய)

முழுநீறுபூசியமுனிவர்.

அழுதீ சனைநினைந்தே யஞ்சுபதஞ் சொல்லி
முழுநீ றணிவார்தா முட்டார்—பழுதுறினு
மொல்லும் வகையா னறகினை யோவாதே
செல்லும்வா யெல்லாஞ் செயல்.

(அக)

(எக) உற்று-பொருந்தி. கிடந்தமை-உள்ளபடி. நிலத்திற்கிடந்தமை-
நிலத்தினியல்பை. கால்-[அதன்கண் முளைத்த] முளை.

(அய) ஐந்து-ஐந்து அவா. ஐந்தவித்தான் பொய்தீரொழுக்கநெறி-
ஐந்தவித்தாளுந் சொல்லப்பட்டமெய்யான ஆகமநெறியின்கண்.

(அக) அஞ்சுபதம் - பஞ்சாக்கரம். “அந்தியுநண்பகலு மஞ்சுபதஞ்
சொல்லி” என்னும் ஆளுடையநம்பிகள் அமுதவாக்கானும்,
“ஐந்தெழுத்து மொரு சார்மொழிகளைந்தெனவுமாம்” என்னுந்
தணிகைப்புராணம் வீராட்டகாசப்படலச் செய்யுளானுமறிக.
முட்டார்-தடைபடார். ஒல்லும்-கூடும். ஒவாதே-ஒழியாதே.

அப்பா லுமடிச்சார்ந்தார்.

பாடுமுனைப் பாடியர்கோன் பாடலின்மெய்ப் பாடகங்கொண்
டாடுவரப் பா லு மடிச்சார்ந்தார்—நீடரன்பாற்
கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி. (அ௨)

சுந்தரமூர்த்திகரையனார்.

பித்தரென வைதாற் பிழைபொறுத்தன் மாத்திரமோ
வத்தரா ருரர்க் கருள்புரிந்தார்—பித்த
மழிவந்த செய்யினு மன்புற ரன்பின்
வழிவந்த கேண்மையவர். (அ௩)

(அ௨) முனைப்பாடியர்கோன்- சுந்தரமூர்த்திகரையனார். மெய்ப்பா
டாவது உலகத்தார் உள்ள நிகழ்ச்சி ஆண்டு நிகழ்ந்தவாறே புற
த்தார்க்குப் புலப்படுவதோ ராற்றான் வெளிப்படுதல் என்பர்
நச்சினூர்க்கினியர். “மெய்ப்பாடியல்வகை மேதகவிரிப்பின்-
மெய்க்கட் பட்டு விளங்கிய தோற்றம் - செல்விதுற் றெரிந்து
செப்பன்மற் றதுவே” என்றார் பிறர். கற்று-[உபதேசமொ
ழிகளை அதுபவமுடைய தேசிகர்பாற்] கேட்டு. ஈண்டு-இப்
பிறப்பின்கண்ணே, ஈண்டிலாராநெறி-வீட்டுநெறி.

(அ௩) “பிழைகொண்டொருவிக்கெடாதன்புசெய்யிற் பிறவியென்னு-
முழைகொண்டொருவன்செல் லாமையின்றம்பலத்தாடுமுன்
னேன்” எனத்திருவாதவூரடிகள் திருவாய்மலர்ந்ததறிக. அருள்-
அருளும் [இறந்தது தழீஇய எச்சவுட்மை விகாரத்தாற்றொ
க்கது]. தம்பிரான்ரோழராகவின் இக்குறட்பாவினை ஈண்டு
உதகரித்தாரென்க. அழி-அழிவு [முதனிலைத்தொழிற்பெயர்].
வழிவந்த-பழையதாய்வந்த, கேண்மையவர்-நட்பினையுடையார்.

பூசலார்க்காயனார்.

வானமுதற் றாவி வரைமனத்தே கட்டியரன்
முன்மரப் பூசலார் தாபித்தார்—ஞான
மலர்மிசை யேகினான் மாணடி சேர்ந்தார்
சிலமிசை நீமிவாழ் வார்.

(அச)

பங்கையர்க்கரசியார்.

ஞானசம் பந்தரங்கே நண்ணியபி னெண்ணிலா
தானிலிளைத்தானே யமணர்க்கு—மானியார்
கொக்கொக்க கூம்பும் பருவத்து மற்றதன்
குத்தொக்க சீர்த்த விடத்து.

(அடு)

நேசகாயனார்.

சசருடை மெய்யடியார் க்கேதேனுந் செய்வனென்று
நேசருடை கோவணத்தி னெய்தளித்தா—ராசையுந்
தன் தறிவா மென்னு தறஞ்செய்க மற்றது
பொன்றுங்காற் பொன்னுத் துணை.

(அக)

(அச) வானம்-வானம், கோபுரத்தின்கீழ்ச் சித்திரவரி. தூவி-
ஸ்தூபி, சிசுரத்தின்மேலுறுப்பு. வரை-வரையும், மட்டிம்-
மலர்மிசையேகினான்-[நீனைவாரது உள்ளக்] கமலத்தின்கண்
[அவர் நீனைத்த வடிவோடு விரைந்து] சென்றவனது.

(அடு) அங்கே-மதுரையின்கண்ணே. ஆனி-கேடு. மானியார்-மங்
கையர்க்கரசியார். கொக்கொக்க-கொக்கு இருக்குமாறுபோல
இருக்க. 'மடைத்தலையி-லோடுமீனோடுவொருமீன்வருமளவும்,
வாடியிருக்குமாங் கொக்கு' என்றார் ஓளவையாரும்.

(அக) சசருடை-சசருடைய. உடை-சீலை. கீள்-அரைஞாணுக்குப்
பிரதியாக தூவிஞால் தகட்டுவடிவாய்நெய்யப்பட்டது. அன்று-
இறக்குஞான்று.

கோச்செங்கட்டுசாழாராயனார்.

முந்திகலாற் செங்கணான் மூண்டாரினைக் காவினுப்பின்
 றந்திபுகா வாயில் சமைத்தானே—யெந்தைத்
 குடம்பா டிலாதவா வாழ்க்கை குடங்கருட்
 பாம்போ டுடனுறைந் தற்று. (அ௭)

சிலம்பியாய் நூற்கோயில் செய்தசெங்க ணுன்பின்
 றலங்கடொறுங் கோயில் சமைத்தார்—நலங்கூர்
 தங்கருமஞ் செய்வார் மறறல்லா
 னையுட பட்டு. (அ௮)

புலகண்டயாழ்ப்பாணநாயனார்.
 கண்டயாழ்ப் பாணைப்போன்
 டு குநட்பினரார்—மானத்து
 டும காவினுங் கல்லாதார் கீழ்ப்பிறந்துங்
 பழமு ரனைத்திலர் பாடு. (அ௯)

(அ௭) இகல்-பகை. பின்-அடுத்தபிறப்பின்கண். தந்திபுகா-யானை
 புகாத. உடம்பாடிலாதவர் - மனப்பொருத்த மில்லாதார்.
 குடங்கர்-குழல்.

(அ௯) கானம்-இசை. ஞானத்தலைவர் - திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி
 நாயனார். மானத்து-பெருமையொடு. மேற்பிறந்தார்- உயர்ந்த
 சாதிக்கட்பிறத்தார். பாடு-பெருமை.

சடையசாயனார்.

ஆம்பற்றி னாற்சடைய ராலால சுந்தரரைத்
தாம்பெற்ற பேறே தவப்பேறே—யோம்பிப்
பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை யறிவறிந்த
மக்கட்பே றல்ல பிற.

(கூய)

(கூய) ஆரழலாடியாகிறபெருமான் ஒருநான் தன்பேரழகாடியிற்கண்டு
சிரமசைத்தழைப்ப அங்கோருருப்பெற்று வரச், 'சுந்தர ! வருக'
என்றனர். அச்சந்தமனார் திருக்கையாயத்திற் பெருமானுக்குப்
பூக்கொய்து மாலையெடுத்தலாகிய திருப்பணியையேற்கொண்
டிருந்தனர். பாற்கடல் கடைந்தனான்று விடமெழக்கண்டு
கார்க்கடல்வண்ணன் முதலியோர் விண்ணப்பஞ்செய்துநின்று
வெருவப் பெருமான் எவியவாறே அவ்வல்லிடத்தைக் கொண்
ந்ததனால் ஆலாலசுந்தரராயினர். அவரே உலகய்யுமாறு
சடையனார் திருக்குமாரராயவதரித்தலின் சுண்டு 'ஆலாலசுந்த
ரரை' என்றார். 'ஒருதினமாடியிற்றன்னொளிகெழுவிம்பநோக்
கிச், சுருதியோர் நான்குங்காணத் தூயவெம்பெருமானிங்கு,
வருதியென்றுளமகிழ்ந்து மலர்முடியசைக்க முன்னந், திருவரு
ள்பெற்றுவாழுஞ் சிவகணங்களிற்சிறக்க' என்னும் திருநாவ
லார்ப் புராணப்பாவும்; 'கயிலையாயகன் காமருதன்னுருப்,பயி
லுமாடியிற் பார்த்தங்கழைத்தலும்,வெயில்செய்வெங்கதிர்கோடி
விராயெனச், செயிரிலாதமெய்த் தேசொடுங் தோன்றினான்',
'அன்னசுந்தரற்காலாலமாழியின், முன்னமுன்னவனுண்ணம
ற்றன்னதைத், தன்னகங்கைத்தழீஇக்கொடுநல்கலாற், துன்னு
மாலால சுந்தரநாமமே' என்னும் பேரூர்ப்புராணப்பாக்களும்
அதனைத் தெரிப்பதுணர்க. அறிவறிந்தமக்கள் - ஆண்மக்கள்.

இசைஞானியார்.

உற்றவீசை ஞானிதா னேங்குபுகழ்ச் சுந்தரரைப்
பெற்றதினு மன்புமிகப் பெற்றானே—முற்றறிவா
லீன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்குந் தன்மகனைச்
சான்றோ னெனக்கேட்ட தாய்

(4௦௧)

சுந்தரமூர்த்திராயனார்.

கனிந்திதையங் கண்டார் கமலினிபுங் காவி
லனிந்திதையஞ் சுந்தரர்கண் டாங்கே—புனைந்துரைத்தென்
கண்ணொடு கண்ணிணை நோக்கொத்தின் வாய்ச்சொற்க
ளென்ன பயனு மில.

(4௦௨)

சுந்தரரைக் கண்டலர்கொய் தோகையர்சென் றுரொருநா
னொந்தையி லைக்கிறையா லின்றளவும்—வந்ததே
கண்டது மன்னு மொருநா ளலர்மன்னுந்
திங்களைப் பாம்புகொண் டற்று.

(4௦௩)

(4௦௪) முற்றறிவால்-அவரது முத்துணர்வுகண்டு.

(4௦௫) காலில்-நந்தவனத்துள் இதையும் கனிந்து-உன்னம் உருகி.
கண்டாங்கே-கண்டலாதே. என்னபயனும் இல்-ஒருபயனு
முடையன்வாகா.

(4௦௬) “ஒருநான் கண்டிசென்றார்” என முடிச்சு. தோகையர் -
அறிந்திதை, கமலினியென்பார். அலர்-பலரறிந்து துற்றுதல்.
அலர்திங்களைப் பாம்புகொண்டற்று - சந்திரனைப் பாம்புகொ
ண்ட அலர்போல உலகெங்கும் பரவியது. சரிடத்திலும் மன்
னும் உம்மையும் அகைநிலை.

அங்கருளா லாளுர ராசையற வேபரவை
சங்கிலியார் மாளேயுத் தவிர்ப்பித்தா—னெங்கோன்
பிணிக்கு மருந்து பிறம னணியிழை
தன்னோப்குத் தானே மருந்து. (கூசு)

சீரூர் கயிலையினுஞ் செல்லுகான் வில்லவனை
யாருரர் சிந்தித் தழைத்திட்டா—ரேரார்
முகநக நட்பது நட்பன்று நெஞ்சத்
தகநக நட்பது நட்பு. (கூடு]

தன்னாது சேரரொடு தாங்கயிலைக் காருரர்
வெள்ளனை மேற்சென்றார் விண்ணோறு—யுள்ளமிசை
வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலாற் செய்தவ
மீண்டு முயலப் படும். (கூசு)

(கூசு) மால்நோய்- காமநோய். ஆருரர் - சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்.
எங்கோன்-கைலாசநாதன். அணியிழை- அன்மொழித்தொகை.

(கூடு) கயிலையினுஞ் செல்லுகான்-‘கயிலையிற்செல்லுகாளினும்’ என
உம்மை பிரித்துக்கூட்டுக. வில்லவனை - விற்கொடியுடைய
சேரமான்பெருமானாயினான். ஆருரர் - சுந்தரமூர்த்திசுவாமி
கள். நக-மலர். அகம்-அருமம் [இறந்ததுதழீஇய எச்சவும்மை
விசாரத்தாற் றொக்கது.]

(கூசு) சேரர்-சேரமான்பெருமானாயினார். ஆரூய்-வழியாய். ஈண்டு-
இம்மைக்கண்.

நாவலர்வெள் ளாளை நடாத்தவுப மன்னியர்போ
லாவனுடன் சென்றுபணிந் தார்களோ—தேவர்
பணியுமா மென்றும் பெருமை சிறுமை
யணியுமாந் தன்னை வியந்து.

(௧௭)

பாலாழி யுண்ட பழமுனிசொன் னுன்முனிவர்க்
காலால சுந்தரன்சொ லங்கினிதாய்—மேலாம்
பணிவுடைய னின்சொல னாத லொருவற்
கணியல்ல மற்றுப் பிற.

(௧௮)

(௧௭) நாவலர்-சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள். பெருமை-பெரியோர் [பொருளின்னொழியில் பண்பின்மேலேற்றப்பட்டது; இத்தோருபசாரவழ்ச்சு]. அணியும்-புணையாநிற்பர், பிறரிற்றமக்கோர் மிகுதியையேற்றிக்கொள்வர்.

(௧௮) பாலாழியுண்ட பழமுனி-உபமன்யு. “பாலுக்குப்பாலகன் வேண்டி யழுதிடப்பாற்கட லீந்தபிரான்” என்னும் சேந்தநாயனாரருண்மொழியும், “கூவுதலும்பாற்கடலே சென்றவனைக் கூடுகவென், நேவினான் பொற்கயிலை யெம்பெருமான் - மேவியசீ, மன்பாற் புலிக்காலன் பாலன்பா லாசையினாற், மன்பாற்பால் வேண்டுதலுந்தான்” என்னும் நக்கீரதேவநாயனார் பாவும், “கண்பிசைத் தொருசேயின்னுங் கலுழி னுந்தனைக்கொடுப்பன், மண்பிசைத்துண்ட மாயன்மறுத்திட வலிய னல்ல, னண்பிசைத் திறைவனுக்கே நாமிடனா லென்று, பண்பிசைத்தலைநி ரண்ட பரிசினின்றிடுமெக்குன்றம்” என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் செய்யுளும் ஈண்டறியத்தகும். சொல்-புகழ்.

தம்முடைய தோழாவரத தம்முடைய தோழரை பும
வம்மினென வண்கமிலே வாழ்ந்ததா—ரெமயிற்றைவா
நட்பிற்கு வீற்றிருக்கை யாதெனிற கொட்பினறி
யொல்லும்வா யூன்று நிலை. (௧௬)

சொல்வைத்த சேரனுலாச சொல்லக கயிலையரன
செல்வத் திருச்செவியிற சோந்ததே—மல்வைத்த
செல்வத்துட் செல்வஞ் செவிசசெல்ல மசசெல்வஞ்
செல்வத்து னெல்லாந தலை. (௧௭)

திருத்தொண்டர்மாலே முற்றும்.
திருசசிதறையலம்.

(௧௬) தம்முடைய தோழா-சுர சரஸூததிகொ மிகுன. ‘தம்பிரான்
ரோழா’ எனனுங் காணக்குறிப்பற்றிப் பாரும் “அறித்து செல்
வமுடையானு மளகைப் பநிடாற ரோழாமைகொண, நெழ்ந்த
கல்வியுனையானு மொருவன லேனெடு மெனவீருநது, துறத்த
முனிவர் தோழம்பரவைத துணைநாந் தோததேந பூமைகொண்
டான், சிறந்தவறிவு வடிவமாயத நிகழுந் தறகட் பெருமானே”
என்றார். தம்முடைய தோழமையுடையவா தமது தோழராகிய
சேரமான்பெருமானுபுறையும. “உடைய நாயக னுணையா
லுயர்வரைக் கயிலை, யடையு நாவலு மடிக்கோ டடுத்தமன்ன
வன்போற், படைகை யேந்தினா பாங்குறிற் படையொடுமவர்
தம், புடைய ராம்படி பரியயக காந்தமும பொலிவ” என்னுந்
திருவானைக்காப்புராணப் பாட்டினை நோக்குக. வீற்றிருக்கை-
அரசிருக்கை, கொட்பு-திரிபு, ஒல்லுமவாட்-இயலுமெல்லை
யெல்லாம்.

(௧௭) சேரனுலா-திரு பூதியுலா. மல்-வளம்,

